

Te krasne Gregorčičeve balade ni dosedaj še nihče uglasbil. Prvi se je spravil nanjo naš brezdvomno genialni P. Hugolin. Obsežno in ne lahko delo se mu je izvrstno posrečilo in spada ta njegova najnovejša skladba med najboljše te vrste, kar jih sploh imamo Slovenci. Lepšo, primernejšo in markantnejšo glasbeno ilustracijo k temu besedilu si je težko — skoro nemogoče — misliti. Bojno razpoloženje Izraelcev, ki ga slika najprej ves orkester in se temu kmalu nato pridruži še pevski zbor, ali pa molitev za zmago ter prisega Jeftejeva, potem krvavi boj sam, po boju zmagoviti povratek Jeftejev na dom in veselje ter slavospèvi ljudstva, hitečega mu naproti, dalje nastop cvetnega zbora mladenk in med njimi edine Jeftejeve hčere in končno vsa tragika, ki sledi temu dogodku, — za vse je našel Sattner pravega izraza. Preprosto in jedrnato nam

† DR. KAROL LUEGER

govori, a silno izrazno, ker globoko občuteno. V zborih je Sattner kakor dosedaj še vedno in tukaj še posebno izvrsten; ima dokaj originalnih misli, sploh vseskozi zdravo jedro, plemenito melodijo, in kar hočem tu še posebno poudariti: tudi kot modern harmonik in spreten kontrapunktik se je pokazal v tej skladbi v najlepši luči. Samospèvi so iskreni, zlasti parkratni alt-solo, manj mi ugaja sopranski samospèv; nad vse lep in veličasten, proti koncu naravnost pretresljiv pa je basovski samospèv. Tudi instrumentacija je večinoma dobra in okusno prirejena, le ona poigra, ki sledi obupnemu klicu „oh, nepremišljena prisega“, oziroma tem klicem se oglasečim moskim zborom, je premalo efektna bodisi v koncepciji kakor tudi v instrumentaciji.

Proizvajanje „Jeftejeve prisège“ je bilo vobče prav dobro in precizno. Videlo se je, da sta zbor in orkester zelo skrbno naštudirala, za kar gre vse priznanje g. koncertnemu vodju M. Hubadu. Le pri enem mestu, kjer skladatelj

v fugiranem stavku in v jako značilnih potezah slika bojno klanje („Kako so tam kovala jekla“), se mi zdi, da je bil tempo vendarle prehitel, oziroma da niso bili pevci in godci na to pripravljeni.

Kar se tiče pevskega materiala, moram reči, da sopran in alt nikakor nista bila slaba; sopran je pač v višavi nekoliko šibek, v srednji legi pa jako prijeten in zvonek, alt vseskozi krepak in izdaten. V primeri ženskega z moškim zborom dam zadnjemu prednost, ki je v „Jeftejevi prisègi“ večkrat samostojno nastopajoč napravil najugodnejši vtis.

Med solisti je imel največjo vlogo g. Julij Betetto. naš rojak, sedaj c. kr. dvorni operni pevec na Dunaju. On napreduje očitno od leta do leta. Že pred enim letom smo se zavzeli nad njegovim sigurnim nastopom, smo občudovali njegov polnodoneči, fino uglajeni in prožni bas in se divili njegovemu mojstrskemu predavanju. Sedaj nas je zopet presenetil; vse ravnokar nastete vrline je pokazal še v veliko večji meri. Pri „Jeftejevi prisègi“ gre pač njemu precejšen del zasluge, da je delo tako lepo uspelo. Kako izborna in dovršena je pogodil Jefteja, se ne da popisati. Treba ga je bilo le čuti. Ko je končaval svoj spèv:

„Odpusti, dete mi ljubó,
zgoditi mora se takó:
prisèga grozna je — pa sveta!“

je poslušalcem takorekoč srce zastalo, bil je svečanoresen trenotek, ki nam ne pojde tako brž iz spomina.

Manjše solopartije sta prevzeli gospa Markucci (sopran) in gospica Malič (alt), in sta obedve precej zadovoljno izvršili svojo nalogo. —

G. Betetto si je kot samostojno točko izvolil štiri resne Brahmsove spève. To zadnje Brahmsovo delo (op. 121.) je v resnici precej trd oreh za pevca-proizvajalca kakor tudi nekaj težko prebavljivega za poslušajoče občinstvo. Kljub njihovi neoporeč o visoki, absolutno glasbeni vrednosti si upam trditi, da se je pri nas velik del občinstva ob njih dolgočasil, ali vsaj odveč je bilo spraviti naenkrat vse štiri spève na oder. Za svojo malenkost pa moram priznati, da sem rad in z velikim užitkom sledil Betettu tudi pri teh skrajnoresnih spèvih. Malo pevcev je kos tem spèvom; naš Betetto pa jih je pel vzornolepo in žel ob koncu pošteno zaslužen, dolgotrajen aplavz.

G. Ivan Levar, gojenec c. kr. akademije za glasbo in predstavljajočo umetnost (bariton), se je ta večer prvič predstavil širjemu slovenskemu občinstvu, a žal ni bil za nastop disponiran. Pel je baritonski samospèv v Sattnerjevem zboru „Naš narodni dom“, kjer je pokazal primeroma dokaj prijeten in voljan ter sonoren glas, in bi bil gotovo prišel do večje veljave, če bi ga bil spremljal le oktet ali vsaj mal oddelek zbora, ne pa celi zbor. Samostojno je nastopil še z dvema arijama: z Wolframovo pesmijo iz Wagnerjevega „Tannhäuserja“ in s prologom iz Leoncavallovih „Glumačev“. Pokazal je v obeh spèvih precej dobro šolo in razmeroma dosti lepo predavanje, a glasovnega svojega nerazpoloženja vendar ni mogel prikriti. Vsled tega tudi ni mogoče določno izreči, kaj in koliko naj od njega pričakujemo. —

Razen „Jeftejeve prisège“ so se pri tem koncertu izvajale še sledeče izvirne slovenske skladbe: P. Hugolin Sattnerjev „Naš narodni dom“, Emil Adamičeva „Zapuščena“, Fr. Kimovčev „Izgubljeni cvet“, (mešani zbori); Davorin Jenkovo „Vabilo“, Emil Adamičev „Scherzando“ (moska zbor) in dr. Anton Schwabovo „Dobro jutro“ (mešani zbor s spremljevanjem klavirja).